

- b) Kræves der hertil hver gang en omfattende prøvelse af de pågældende forhold under frihedsberøvelsen, der både fastslår arealet af den enkelte indsatte personlige rum og de øvrige forhold under frihedsberøvelsen? Skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, som den fremgår af afgørelsen i sagen Muršić mod Kroatien (dom af 30.10.2016, nr. 7334/13), lægges til grund ved vurderingen af de således fastslåede forhold under frihedsberøvelsen?
- 3) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det andet spørgsmål skal bekræftes, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelsesforpligtelse gælder alle de fængsler, der kan komme i betragtning:
- a) Er den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, da ikke nødvendig, hvis der fra den udstedende medlemsstats side gives en generel garanti for, at den eftersøgte person ikke vil blive udsat for nogen risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling?
- b) Eller kan den fuldbyrdende judicielle myndighed i stedet for en prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, træffe afgørelse om at tillade udleveringen på den betingelse, at den eftersøgte person ikke udsættes for en sådan behandling?
- 4) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det tredje spørgsmål fremgår, at det ikke er tilstrækkeligt at give garantier og stille betingelser, for at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning i den udstedende medlemsstat, ikke er nødvendig:
- a) Gælder den fuldbyrdende judicielle myndigheds forpligtelse til at prøve forholdene under frihedsberøvelsen i alle de fængsler, der kan komme i betragtning, da også i tilfælde af, at det fra den udstedende medlemsstats judicielle myndigheds side meddeles, at frihedsberøvelsen af den eftersøgte person ikke vil vare længere end højst tre uger, dette dog med forbehold af omstændigheder, der er til hinder herfor?
- b) Gælder forpligtelsen også, hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan se, om disse oplysninger er fremsat af den udstedende judicielle myndighed, eller om de stammer fra en af de centrale myndigheder i den udstedende medlemsstat, som har handlet efter en anmodning om bistand fra den udstedende judicielle myndighed?

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — Erklæringer fra en række medlemsstater i forbindelse med rammeafgørelsens vedtagelse (EFT L 190, s. 1). Rådets Rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26.2.2009 om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA, rammeafgørelse 2005/214/RIA, rammeafgørelse 2006/783/RIA, rammeafgørelse 2008/909/RIA og rammeafgørelse 2008/947/RIA samt styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen (EUT L 81, s. 24).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Ungarn) den 28. marts 2018 — VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. mod Országos
Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet**

(Sag C-222/18)

(2018/C 221/10)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Sagsøgt: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU ⁽¹⁾ af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser fortolkes således, at en national lovgivning, der sonderer mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge, der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?

⁽¹⁾ EUT 2011, L 88, s. 45.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Oldenburg (Tyskland) den 3. april 2018 — Bødesag mod NK

(Sag C-231/18)

(2018/C 221/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Oldenburg

Parter i hovedsagen

NK

De andre parter: Staatsanwaltschaft Oldenburg og Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Præjudicielle spørgsmål

1) Kan en kvæggrossist, som erhverver levende dyr fra en landbruger og transporterer dem til et slagteri i en afstand af op til 100 km, som han sælger dyrene til, påberåbe sig undtagelsen i artikel 13, stk. 1, litra p), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport (herefter forordning (EF) nr. 561/2006) ⁽¹⁾ — »køretøjer, der anvendes til transport af levende dyr fra gårde til lokale markeder og omvendt eller fra markeder til lokale slagterier inden for en radius på op til 100 km« — idet der ved erhvervelsen fra landbrugeren er tale om et »marked« i denne bestemmelses forstand, eller kvæghandelsvirksomheden selv skal anses for et »marked«?

Såfremt der ikke er tale om et »marked« i denne bestemmelses forstand:

2) Kan kvæggrossisten, der erhverver levende dyr af en landbruger og transporterer dem til et slagteri inden for en radius på op til 100 km, som han sælger dyrene til, i tilsvarende anvendelse af førnævnte norm, påberåbe sig denne undtagelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15.3.2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 (EUT 2006, L 102, s. 1).